

Pro Sacerdotum Barbis

<https://hdl.handle.net/1874/420545>

PRO

SACERDOTVM

Barbis.

Authore Io. Pierio Valeriano.

Prius Romæ cum Clementis VII. Pont. Max.
Priuilegio emissus.

PARISIIS

Excudebat Christianus Wechelus, sub scuto
Basiliensi, in uico Iacobeo, anno
M. D. XXXIII.

F. MINITIVS CALVVS ANDREAE
ALCIATO IVRECONSULTO S.

Scripsisti nuper ad me, vir Clariss. ut te de Italo-
rum omnium studijs & lucubrationibus, quot &
quatenusque essent, certiorē redderē, de diuinis
humanisque rebus quae gererentur, de publicis priuatisque
negocijs, etiā quae nihil ad te attinerēt, quā dilige-
ntissime prescriberē. Faciā id quod iubes, quā nihil est
que charū est mihi, quā Alciato viro undecūque doctissimo
gratificari. Habebis igitur quotidie à me literas,
quae te de omnibus, quae scire cupis, admoneāt. Quod ue-
rò pertinet ad studiosorum lucubrationes, mitto nūc
ad te Pierij Valeriani amici nostri per Sacerdotū Bar-
bis defensionē, quā spero et ingenio et eruditione tua
nō indignā. Utinā uerò & quae in PANDECTA-
RVM CASTIGATIONES ex antiquis codicibus elu-
cubrauit, de sacris quoque Aegyptiorum literis cōmen-
taria, Elegias amatorias, Hymnos aliquot, et pleraque
alia mittere potuissim, ut quantum is pro studiosorum
utilitate laborauerit, inspiceres, hominēque magis ac
magis tibi susciperes diligendū. Huius uerò editionis
ego autor sum, qui sciebā abhinc biennium priorē in
hāc materiā eius apparatus quēdā in manus hominē
(autore inscio) prodidisse, et in exemplaria multa iā de-
scriptū, ubi multa essent, quae Pierius mox sustulisset,
immutasset, et castigatiora reddidisset. Quae si quis im-
primenda curarit, nō paruā offensionē auctori fecerit.
Tu uerò leges defensionē hāc, & intra paucissimos
dies, ab eodē lōge uberiora alia, quae cito publi-
cabūtur, expectabis. Vale.

IO. PIERIVS³

VALERIANVS BELVNE.

Pro Sacerdotum Barbis, ad Clariss.

Card. Hippolytum

Medicen.

DMONVISTI NOS,
Antistes amp'iss. ut quoniã
nõnulli haud postremæ au-
toritatis uiri, concilij cuius-
sdam legem, Alexandri III.
ut ipsi aiunt, rescripto cor-
roboratam, anteaacta etate
per annos aliquot observa-
tam, nostro autem tempore non tenere destitutam,
iterum tentant apud summum Pontificẽ, nulla eius
qua nunc grauissimẽ uexatur, ualetudinis ratione
habita, suscitare, priusquã edictum proferatur, Bar-
bam deponere omnes, qui auspicijs tuis uiuimus, in-
cipiamus, atq; ita exemplo reliquis futuri, sponte fa-
ciamus, quod omnino lege lata facere compellemur.
Id quod etiam si nullæ cogant leges, tuo unius iudi-
cio & autoritate moti, libentissime facturi sumus.
Sed enim cum pleriq; ingenio & doctrina, addam
etiam probitate, & sapientia præstantes uiri, ince-
ptum hoc haud ita probent, uoluntariq; hinc sacerdotij
grauitatem arbitrentur, quæ de Barba ipsa plurimũ

A ij sibi

sibi uendicat dignitatis . Cumq; alij legem illam non eo modo, quo in uulgatis exemplaribus habetur latam assenerent, Alij quamuis lata olim fuisset, longo tamen usu tacitoq; consensu clarorum hominum antiquatam prædicent, Alij si non lata modò, uerum etiam si aliquandiu obseruata, etiam si repetitis in super decretis, uires acquisiuisset, quia tamen minus honesta sit, abrogandam censeant, multaq; quotidie in hanc sententiam disputentur: Tuq; ob excellentis ingenij tui acumen, studiumq; ea omnia cognoscendi, quæ te digna sunt, huiusmodi disceptationibus plurimum delecteris, non ab re me facturum arbitratus sum, si Barbarum defensionem, pro collegij Sacerdotalis tuenda dignitate suscepissim. Ita enim tibi rem gratam me facturum intelligebam, atq; ego intermissum per tot annos hoc dicendi studium eram non sine iucunditate mea repetiturus. Spero autem futurum, ut cum ea quæ dicturi sumus percepta fuerint, eorum deprehendatur error, qui Sacerdotem nihil minus decere, quam Barbatum esse, persuasum habent. Siquidem ex huiusmodi leuitatis usu, multa contra Sacerdotij decorum fieri uidemus. Euanescere quippe grauitatem, uirilitem despicere, seueritatem illudi, & uenerabilis in homine conspectus dignitatem eleuari. Nam quin Barba uirum & probum & honestum, imprimisq; grauem atque seuerum deceat, qui negare uelit, inueniri neminem arbitramur. De ijs loquor, qui rationibus potius

tius acquiescunt, quàm opinionibus suis adherescât. Quòd si probū et honestū uirū Barba decet, Sacerdotem quoque, cui totius probitatis & honestæ uitæ exemplar esse debet, ante alios addecere non temere forsā opinabimur. Nulli enim dubium est, seueriorem hominis habitū, eo molli & effœmiato laudabiliorem esse, in uiro præsertim sacris initiato, quiq; alios institutus sit, atque etiam castigaturus, futurusq; ut Aegyptij uolunt, tanquam canis latrans in hominum uitijs incessendis, quia qui muti sunt, ab Hieremia reprehenduntur. Quin etiam eadem de causa Barbatos magistros maiores nostri cum primis approbauere. Neq; est, ut isti dicāt, se Barbam ponere humilitatis causa, ut cultum aspernentur, sintq; ultro hominibus opprobrio atque contemptui, quod in capillo tondendo forsā admitteremus, sed in oris mollicie curāda nemo unius, qui bene sentiat, humilitatem interpretabitur. Mentum siquidem et faciem omnem rasitare, nimirum nequitie deliciarumq; causa coeptum. Quiq; id frequentius egere, inter effœminatos os dubio procul habiti, etiam si multis & magnis uirtutibus alijs, domi forisq; clari extiterunt. Possent ad hoc innumerabilia totius antiquitatis exempla, tam Hebreorum quàm Græcorum recitare: Sed quoniam Romani sumus, & Romana est ecclesia, qua de nunc agitur, priusquam ad nostra hæc tempora deueniamus, non ab re fuerit antiquorum etiam mores perferuari. Quare quid de Barba Romani olim

senserint uideamus. His enim utpote uirilibus, tardior in tonsoribus consensus fuit, eaq; de causa maiores eorum à scriptoribus intonsi plurimū appellātur. Post Romam enim conditam non ante annum quadringentesimum quinquagesimumquartum eorum usus reperitur. Adduxit hos ex Sicilia P. Tici-
 nius Mena, si Varroni credimus: nam intonsos ante ea uixisse Plinius etiam attestatur, primumq; omnium radi quotidie Africani instituisse, quem studiose admodum Augustus Octavianus imitatus est. Sed enim Scipio nota est, q; mollis esset, nunquā caruit, deq; cultu eius non modo Romano, sed ne militari quidem, deq; hominis deficiā, multa ulro citroq; ita etata sunt. Quin etiam in ea expeditione, qua nulla unquam Romano populo maioris momenti credita, ea ipsa inquam, ubi Carthagini excidium pro libertate Italiae, pro Romanorum omnium uita & nomine parabatur, de soluta sub eo duce militie disciplina Romam usq; non priuatis tantum, uerū etiam publicis Ciuitatum exposultationibus exaudite sunt in senatu querimoniae. Agite igitur uos quoq; Siculorum instituta sequimini, Syracusanos etiam apparatus luxumq; frequentissimis Antiquorum adagijs damnatum imitami, ut non modo si ignaui eritis, uerum etiam si strenui, si clari, si triumphales, uestram hinc omnem gloriam obscuretis. Sed quid super Augusto dicam? Nunquam ille profecto tam magnam effeminati animi suspicionem concitauit ex arminibus

bus impudicissimis, à se in balneis editis, quæ ex frequen-
 quenet nouacularum usu. Et ne multa in re tam ma-
 nifesta exempla congeram, omnis denique pilorum de-
 positio, muliebri nescio quid, omnium ferè gentium
 et temporum consensu sapere uisa est. Hinc fiere na-
 tiones aliquot, quæ Barbam in luctu ponerent mœsti-
 tæ signum, propterea quod feminæ esset fragi et
 lamitibus, neque lugere uirili habitu congruum iudica-
 rent. Sanè Romani Barbæ cultum tanto sunt ho-
 nore prosequuti, ut Iouem ipsum nusquam nisi Bar-
 batum figurarint. Ipsi uerò Quiritibus quantum gra-
 uitatis et autoritatis Barbæ attulerint, inde mani-
 festum, quod cum capta à Senonibus Roma hostes
 ingressi esset, patres pro foribus suarum quisque
 ædiu in sella sedentes, Barbata illa dignitate tan-
 tum hostibus, et quidem feris, admirationem incusa-
 sere, ut illi totidem se nunna conspiceret, quot ciues
 Romani erant, arbitrarentur, donec unus aliquanto
 ferocior Senatoris unius Barbam manu demulcere ag-
 gressus, ab eo uirga percussus, prohibuitque; fuit: quo
 facto indignati Barbari, Romanos illos omnes, et
 etate et habitu uenerabiles ad unum trucidarunt.
 Ita illi quos Romanorum gladiatorum uis non edome-
 rat, Barbarum iam erant reuerentia mitigati. Hi ue-
 rò, ne oris sui maiestas lederetur, uitam Barbis paci-
 sci maluerunt. Non negarim autem quorundam populorum,
 neque ignobilium quidem, institutum fuisse, ut Barbam
 raderet, capillum à tergo tantum luxuriare permitteret,

A iiij quod

quod Lacedæmonij factitasse perhibentur, & Aban-
 tas id primos omnium excogitasse Homerus tradit,
 & ea de causa Pollux Euboicos episthocomas uoca-
 tos ait, & Hectorē Timeus ea per terga ipsa coma
 insignem describit. Sed ea ratio Lacedæmonios ab
 aliorum institutis alienos fecit, quæ multa etiam alia
 à reliquo humano genere aliena eisdem persuasit.
 Cur uerò Barbam abradi, capillum à tergo nutriri
 iusserint, ideo factum, ut longe tutiores in bello es-
 sent, admereturq; hosti facultas in pugna mentū ap-
 prehendēdi: si uerò fugā meditarētur, uinculū atque
 ansam quo capi posset, instare sibi à tergo remū see-
 rētur, atq; ita præ capture metu, destinatione animo
 cōsisterēt, aduersiq; dimicarēt. Verum institutio hæc
 unā cū corū imperio antiquata abolitaq; imitatores
 nūq̄ ulterius habuit. Sed ut quæ ad rē nostrā ptinēt
 prosequamur, delicatulos istos accusatores nostros q̄
 nos maledictis figūt, mihi dari uelim, ut quoniā tur-
 pe adeò putant Sacerdotē cum Barba conspici, quid
 in se turpitudinis habeat Barba, mihi declararēt, si-
 quidē ego nihil in ea turpe, nihil non honestum inue-
 nio. Ceterū ut hoc manifestius appareat, quid Bar-
 ba sit, primū uideamus, atque ita forte quid in ea
 delitescat mali, deprehendere poterimus. Multa enim
 quæ primò latent, per finitionem mox apertius inno-
 tescunt. Est autē Barba, uirilium maxillarū uestimen-
 tum à natura, ornamenti & bonæ ualetudinīs causa,
 productū, inde Latini Vestem eam appellauere, &
 impubes

Impubes pleriq; dixerunt inuestes, genâsque lanu-
gine uestire, passim apud autores inuenias. Quod
autē uirilis naturæ Barba indicium sit, magis apertū
est, quàm ut ulla debeat approbatione demonstrari:
meritoq; Diogenes, q̄ abrasos omnes insectabatur,
Barbaro nescio cui respōdit, Barbā se ideo gestare,
ut se uirum esse subinde recordaretur. Et ad no-
stram usq; ætatem uniuersæ totiùs orientis nationes
abrasos uiros cū in spexerint, fœminas eos in lu-
dibrium uocant: & Alexandrum Macedonem, tanti
nominis Principem à militibus suis, à populis & na-
tionibus omnibus irrisum, q̄ rasitaret & fœminam
pre se ferre uellet, memoriæ proditum: Nam eum
rasuræ autorem fuisse Athenæus ex Chrysippo me-
morat. Manifestum enim est, in hominum genere pue-
ros tantum & fœminas, eunuchos & qui mollius
degunt uiros sine Barba conspici: atq; ita facile po-
test intelligi, quibus ij qui rasitant, assimilari pos-
sint. Sed ne diutius in re tam perspicua moremur,
ad alia, quæ dicere præposuimus, aggrediamur.

Quod ornamenti causa sit à natura producta, re ip-
sa constat: Nam ueluti arbores natura frondibus, ita
uiros ad eorum dignitatem uberius augendam Bar-
ba ornatos uoluit. Eandem autem in abrasa hominis
facie deformitatem Poëtæ ponunt, quæ syluarum est
cum folia deciderunt. Merito itaq; Haliabas & ple-
riq; Philosophi admodum clari, Barbā scripsere ui-
ris à natura ornamenti dignitatisq; causa cōtribu-
tam.

tum. Hinc uideas unumquemque eorum, qui uel sup-
 remo labro tantum, uel extremo mento Barbatuli
 sunt, quotiescunque in speculum inspexerint, uel
 ad os manus admorint, & succensere nature, &
 se ita factos ingemiscere. Ut enim in unioibus, quò
 grandiores sunt, eò preciosiores aestimantur: ita Bar-
 bis ex magnitudine ipsa autoritas comparatur.
 Artemidorus ait filios tantum ornamenti patribus af-
 ferre, quantũ ori Barba decoris addit: ideoq; super
 filijs decerni à coniectoribus quæ de Barba per quie-
 tem quis imaginatus fuerit. Operæ precium uerò est
 Luciani Cynicum audire, qui tam de forme esse pu-
 tat, ornatum Barbæ uiris auferre, quàm si leoni iu-
 bus attondere qui spiam aggrediatur. Sane Theseus
 Hercules discipulus, quo non alter ea tempestate for-
 tior, Barbã nunq̃ tondere uoluit, ut uirtutem ipse su-
 am ornatu eo profiteretur. Eaque de causa Exephre-
 borum ille tonsuram, utpote gratissimum Dijs do-
 num, quo nihil ea ætas preciosius offerre posset, fere-
 tur instituisse: Idq; primitiarum, tum fluminibus, tum
 Apollini dedicabatur ex temporum eorum superstitio-
 ne. Sed hoc nihil ad negotium nostrum. Plinius iu-
 nior Euphratem philosophum etate ea præstantem
 celebrat, cui & ingens & cana Barba multum af-
 ferebat ornamenti. Tantum uerò à ueteribus Bar-
 bæ attributum est, ut philosophus qui barbatus non
 esset, iux philosophus putaretur: qui uerò Barbatus
 esset, nisi reliquam morum grauitate uitam compro-
 baret,

baret, male id audiebat, quòd Barba & pallium in
 conspicuo essent, philosophus autem nusq̄ appareret.
 Ita ueteres illi grauissimi quidē iuri, cum Barba &
 sapientiam & bonos mores esse coniunctos arbitra
 bantur. Quòd uel ò conferat ad ualeitudinem ex eo
 patet, quòd dum ad sui nutritionem superuacancū
 humorem exugit, dentes diutius à putredine conser
 uat, & ut firmiores gingiuis insideant efficit, quod
 non æque accidit ijs, qui frequenter abraduntur.
 Nam ij uel ante tempus plerunq̄e fiunt edentuli, uel
 de dolore dentium plurimum laborant. Preterea
 æstate, ne facies solis radijs uratur exedaturq̄, pro
 hibet: hyems noxias & strictiores uentorum fla
 tus infringit: ab Angina, ab Vua, et alijs plerisq̄ in
 commodis tutum hominem reddit. Ut hinc denique
 credamus à Mythologis illis philosophis confictum,
 ut sit intonsa semper Aesculapio Barba, cum Apola
 lo eius pater ubiq̄ pingatur impubis. Qui enim sa
 lutis autor perhibetur, merito ijs, quæ ad salutem
 faciunt, ornamentis insigniri debet. Huiusmodi igitur
 dotes cū in Barba sine, quid in ea turpitudinis,
 quid uitij, quid quod abhorreamus nequaquã uideo,
 Quòd si ea quæ utilia, quæ salutaria, quæ honorata,
 quæ alicuius existimationis sūt, indigna sacerdote ui
 ro indicabuntur, quid illud sit, quod sacerdotalē ha
 bitum addeceat, difficulter (ut arbitror) inueniemus.
 Sed in quos ne uocem, an inuidos hos Barbarum ui
 tuperatores, qui nos inimicè adeò insectātur: quibus

quos

quos dijs immortalibus cultus, honores, preces adhibemus, quæq; purè & castè facimus, una de Barba omnia sordescere uidentur? Qui denique sacerdotes illos tantū approbant, qui cōtra grauissimorū hominum sentētiās uenerabile uirilitalis signū exuerint? Quod si quā dignitatē suam tueri uelint, à sacris summouent, ac uti diris imprecationibus deuotos abominantur. Vbi enim Barba sit, nullam isti pietatē, sanctitatē nullam, nullā esse posse religionē putāt. In primis autē nos legum auxilijs oppugnāt, causāque tunc omni decidisse clamitant, simulac non obsequendum legibus dixerimus. Nimirum quanti nos leges facimus, norunt: eoq; audaciores facti sunt, q; eiusmodi armis sponte cedere consueuerimus. Sed enim dicant prius, utrum naturæ leges citaturi sint, an scriptas, an de sanctissimorum hominum exemplis sumptas, an diuini Spiritus admonitu constitutas? Quatuor enim has inuenio fuisse laudabilis uitæ, suo quæq; tempore, rationes, quibus homines æuū, quantum ad diuina pertinet, ab orbe condito, ad nostrum usq; tempus exigere sua cum laude & animorum salute potuerunt. Si naturæ Legem hanc esse dixerint, reclamabit res ipsa, dicentq; uiri prudentes atq; sapientes omnes, immò et stulti & insipientes, quotquot nunc sunt, quotq; ab hominum memoria fuerūt. Naturam glabellus fœminas, hirsutos mares effecisse, portentosumq; esse, si qua barbata mulier sit, uti de Antisite, quæ Mineruæ sacris præfecta

præfecta erat apud Pedasenses, Græcorū monumēta tradidere. Qui uolet igitur Marem arte operæue aliquo imberbem reddere, is contra Naturæ leges dubio procul fecisse redarguetur. At multa sunt, inquit, quæ Natura temere fecisse uideatur, quæ humana postmodum diligentia, consensusque hominum ciuilitate degentium emendauit. Fruges tantum ad cibum, & aquam ad potum Natura produxerat, humana mox diligentia panem & condimenta alia, uinumq; facere adiuuenit. Sylvarum horrore dumorumq; asperitate loca omnia Natura conseruerat: Sed aruorum, hortorum, uiridiorūq; amoenitates, humana postmodum ars excogitauit. Ita pleraq; alia ex hominum sapiētium ingenio, arte, persuasione, experientia in melius ordinata, ita Barbaras radere institutum, ut incommodum id amoueatur. Sybaritas puto fuisse hos legumlatores, qui etiā gallos gallinaceos urbe sua exterminarunt, ne somni suauitatem importuno cantu antelucanis horis interturbarent. Sed enim bene habet cum iam Naturæ Lex à nobis stet, quam ita esse non inficiantur: sed ea qua præditi sunt ingenij peruersitate, cōtra eam nugæ huiusmodi moliūtur. Hanc itaq; ualere sinūt, & ad legem confugiunt, ex aliqua nonnullorū hominum commoditate conscriptam, in cuius tamen præsidio omnem uictoriæ spem collocauerunt. Sed enim est Lex scripta triplex. Vna quæ à Mose ad asertoris usque nostri tempora producta est.

Alteræ

Altera, que uel de ipsius magistri nostri exēplo de-
 sumpta est ad imitationem, uel Diuorū nostrorū au-
 toritate constituta. Tertia Pontificum, conciliorumq;
 sanctione decreta. Sed quoniam scripta Legis ap-
 pellatione Mosaicā præcipue capimus, in primis ope-
 repretium est uidere, an in ea rasitandum esse præ-
 cipiatur. Sanè si ad Hebræorum mores respexeri-
 mus, in Regum historia legas, Nuntios à Dauide ad
 Hannonem Regem missos, qui eum de patris obitu
 consolarentur, quos cum suspectos Rex barbarus ha-
 buisset, altera cuiusq; maxilla abrasos in Principis
 sui ludibrium & iniuriam remisit. Quare Dauid
 iussit eos in Iericho tam diu commorari, donec Bar-
 bæ crescerent, ne fœdum hoc spectaculum populo
 exhiberetur: quòd si rasitandi mos fuisset, factum
 hoc non oportuit, quia statim reliquum abraderè
 potuissent. Si uerò leges eorum inspiciamus, com-
 pluribus locis, ne quis abraderetur, apud eos uetitū.
 Barbā enim rasitandā nō esse, Leuitici libris populo
 præcipitur uniuerso: Sacerdotibus autē sine excepti-
 one mandatū præcipue, ne Barbā radant. Quinetiā
 inter alias calamitates, quas Deus Moabitico popu-
 lo Isate uerbis interminatur, in cunctis eius capiti-
 bus Barbā (inquit) abradetur. Vsq; adeo hæc effœ-
 minati menti luculentia apud ipsos summe dabatur
 uituperationi. Merito itaque Barbæ Aaronis summi
 Pontificis mentio quædam honorifica nostris in tem-
 plis ante summi Dei, Diuorumq; immortalum aras
 quotidie

quotidie decätatur: quinetiam de unguento, quo eius Pontificis Barba delibuta fuerit, memorie proditum. Apud hos denique uiri illi sanctissimi, qui Deo præcipue dedicati erät, Nazareni nuncupati, capillum et Barbã promittere, sanctimonie signũ habuere: eoque instituto in Ioannis Baptiste præcursoris caput et faciẽ nouaculam nunquã ascendisse legimus. Sed quonã manifestiori argumento Barbas Deo placere comprobare possumus, quã eo ipso, quod in uotis de suscipienda prole damnati Barbæ nutritionẽ obligabãt, quam si Deo ingrata sapiẽtissimi illi patres intellexissent, nunquã profecto oblatione huiusmodi gratiam ab eo sperassent se consecuturos: delicti uerò quod forte aliqui delicatiores abradendo admisserãt cõmonefacti, eo uoto errorẽ emendare, et propitiũ sibi Deũ reddere procurabãt. Passim uerò apud Hebræos abradi Barbã inuenias, ubi uel dolor intolerabilis, uel insignis aliqua calamitas ingruisset, quod se ornamenti omnibus exstoliatos ostentarẽt. Dies, immò annus me integer deficeret, si tam multos huiusmodi locos et exempla toto eo tempore, scriptis cõmendata cõmemorare perexero, quæ cum manifesta sine omnibus, non est, ut in re notissima tempus diutius conteramus. Constat enim in ueteri lege Barbã non modo non prohibitam, sed etiam decreto habendam, imperijsq; Dei ipsius nequaquam amouendam. Age igitur iã ad alterã deueniamus, quã per undecim trigessimũ supra mille et quingentos annos secuta est

est Christiana pietas, eam GRATIAE LEGEM Theologi nostri uocant, quā nos in LEGEM EXEMPLI, & in LEGEM SANCTI SPIRITVS a fflatu conscriptā diuidimus. Exempli autem Lex tāte est autoritatis, ut pro legibus omnibus sufficere debere CHRISTVS admonuerit, cum exemplum se nobis dedisse professus est. Itaq; illud potissimū obseruare conseruimus, ut CHRISTVM ipsam nobis ad imitandum proponamus. Eo enim argumento exacande scit Ignatius diui Ioānis Euāgelistae discipulus, in quorundam superstitionem, qui se ideo sanctiores fore arbitrabantur, quia carnibus abstinere perpetuū instituerāt. CHRISTVS, inquit ille, comedit carnes, Petrus comedit carnes, & quae sequuntur: Cur nos igitur earum esum sanctitatis ergo sustollamus? Exempla enim ille dedit nobis, ut quemadmodum quid ipse fecerit, ita & nos facceremus. Atque ita sine ulla prorsus controuersia dicimus, Vnamquaq; ipsius asertoris nostri actionem, uitae nostrae legem & rationem esse. Quo constituto, accusatores nostros interrogarim, nunquid ullum CHRISTI ipsius praecipuum, dictūmue, aut exemplum habeant, quo Barbaram ille uiros abradere iusserit, uel iudicarit, uel saltem innuerit. Nullum dubio procul huiusmodi reperitur: Contra uerò & CHRISTI ipsius exemplum, qui Barbaram asidue gestaſse fertur, & Petri & Pauli & Apostolorum omnium mores, Barbarum defensionem constituere uidentur. Sunt enim qui CHRI-

STI faciem à maioribus acceptam ita describant, ut Barba cum promissa, flauaq; fuisse assueverent, neq; aliter unquã à Græcis, à Latinis, alijsq; nationibus pingi, sculpiq; manifestum est Petrũ, cui summa uni in Christianum omne nomen autoritas ab ipso Deo attributa est, Barbatum ab antiquis accepimus, & ita in templis delubrisq; omnibus Barbatum ære, marmore, colorib;que figuramus. Paulo, qui nostræ dubio procul uitæ magister fuit, cuiusq; sapientissimis institutis libenter omnes adquiescimus, pingi nihil Barbatius inspiciamus. Iam & Andreas, & Thomas, & Collegæ eorum omnes, ingenibus Barbis insignes ostenduntur. At leue dicent argumentum est, CHRISTI & eius comitum facies, quales fuerint, ex picturis ariolari, cum pictoribus atq; poetis quidlibet ex libidine sua confingere, semper concessum fuerit. Faciamus hoc non liquere, non negabitis tamen communem hunc mortaliũ omnium cõsensum esse, ut et CHRISTVM ipsum, & eius comites Sacerdotij nostri Principes, non aliter quãm Barbatos pingere sculpereq; instituerint: quæ omnium sententia facile ostendit Barbã aliquid habere, quod sanctitati decenter accommodetur: sentireq; idem omnes, Barbam integerrimo cuiq; uiro ornamentum afferre. Ita Gentiles, Deos quisq; suos eo habitu insignes ostentabant, qui mores eos, quos ipsi præcipuos iudicabant, indicaret. Hinc Lacedæmonij non Mariẽ tantum, sed et alios

Deos, Deasq; plerasq; omnes armatos figurabant, quòd nihil armis prestantius existimaret, ac perinde Deos armis decoratos esse debere opinabantur. Phœnices Marcaturæ tantum dediti, Deos omnes cum loculis nūmorum plenus effingebant, quòd beatissimum illū arbitrarētur, qui pecuniosior haberetur. Nos cū nihil Barba uenerabilius intelligamus, ipsum Dominum Deumq; nostrum, & reliquum diuorum coetum cum Barba pingere picentissimum arbitramur. Sed enim minime inficiari poterunt, quin Præcursor ille Sanctiss. tonsorem non admiserit, quin idem fecerit D. Iacobus, cui inter reliquas bene institui animi dotes, id summa omnium consensione attribuitur laudi, quòd nullo unquam uite tempore tonsorem admiserit. Nos infelices, id uel uitio cuiuspiam dabimus, uel sub execrationis crimine fieri prohibebimus, quod Sanctissimis uiris ab ipso Dei filio, assertore nostro eruditis, omnium approbatione conceditur, atque uti exemplum continentissime uite inter uirtutis opera recensetur. Iam pridem omnino uera non modò uocabula, uerum etiā morum bonorum semitā amisimus. Iacobo cui perpetua quedam iustitiæ obseruantia cognomentum dedit, laudi datur, quòd nunquam attonsus, nec unctus unguento, nec usus balneo sit: Nos eos ut infames calumniabimur, qui & tonsores, & delicias alias huiusmodi abominantur? Quòd si dominus Deusq; noster Barbā, uirilitalis indicium gestauit, si Petrus, si Paulus,

lus, si Apostoli reliqui Barbati esse uoluerūt, si cōtra
 Barbas nihil à fidei nostræ proceribus dictū, moni-
 tūm reperitur, quid est, qd in lege ulla Barbarū
 dānationē expectemus, aut ullorū extimescimus mi-
 nas, si nobiscum Deus sentit, cuius in hoc habitu filia-
 um præceptorē nostrum imitamur? Quartū erat, ut
 uideremus, an hæc Barbarū ablegatio, tertio legum
 scriptarū genere, DIVINI Q. VIPPE SPIRITVS
 ADMONITV præcepta esset. Siquidē et alia sunt,
 quæ pietatis nostræ duces, nulla prius à CHRISTO,
 discipulisue eius, mentione facta, nullōue exemplo
 præstito, diuino tamen eo afflatu conciti constituere,
 quæ mihi non sunt ad commemorandum necessaria.

Hoc in genere sunt cōciliorū decreta, institutaq;
 utpote qui credere tenemur: atqui ita credimus in
 Ihs, quæ pertinent ad fidem, concilia rite congregata
 nihil quicquā absq; aspirantis Dei ueri numine cōsti-
 tuisse, eaq; & firma & rata, & immutabilia ubiq;
 & semper esse debere: Morum uerò atq; rituum
 ratio, pro locorū, tēporum, & personarum cōditio-
 ne plerunq; uariata, humanā potius naturam sapit
 quàm diuinam. His tamen armis nostri accusatores
 instructi, desumptū ex uulgatis quibusdā codicibus,
 Carthaginēse illud cōcilium nostris copijs opponūt,
 cuius præsidio muniti, in Barbas impetum faciunt,
 exultantesq; stragem, et extremum earum exitum
 munitantur. Quasi diuino interueniente spiritu fa-
 ctū sit, ut pulcherrimū hoc naturæ opus aboleretur,
 B ij quiq;

quiq; olim uotis de non amouēda, mutilandāue Barba nuncupatis, non tenere sese propiciū mortalibus exhibebat, Carthaginensi consilio sibi met contrarius, Barbas demū cœperit fastidire: quæ quidem quā indigna sint, quæ Deo attribuuntur, uel infantissimus quisq; poterit iudicare. Neq; tamen isti uerecundantur tam abiectis & sordidis curis Deum admiscere. Sed detur in hoc uenia eorum imbecillitati, quod ingenium ad altiora tollere nequeant, ne tamen ceteri sub boni specie decipiantur, accuratè cauendum. Idcirco, quam isti legem recitant, audiendum. Ea est huiusmodi,

Clerici neque comam nutriant, neque Barbam.

Aiunt enim isti constitutionem hanc à Conālio profectam Carthaginensi, ab Alexando tertio repetitam, confirmatam à plerisque alijs iuniorum, à nostris minime repudiandam esse. Quasi uerò nos ij simus, qui contra leges quidpiam moliamur, aut mixus intelligamus, si leges despici, cōtemnere cœperint, breui rerum humanarū omnium rationes eueriedas, sacra prophana miscenda, nihil sancte, nihil honeste, nihil laudabiliter factum expectari debere. Solutis legibus, soluentur ciuitatum commertia, uiolabuntur gētium fœdera, nullus ordo consistet, nulla ratio, nulla iustitia, nulla equitas permanebit. Licebit unicuiq; ex libidine sua uitā insituere, secedere iterum in syluas, & antra, et in uisceribus terræ delitescere

lite scire cogemur humanū genus uniuersum, ut à ro-
 bustiorum insidijs tuti uiuere ualeamus. Quare nihil
 ego magis oibus obseruādum duxerim, q̄ quod lege
 sancitū, receptū à maioribus, usu in super accedēte,
 firmitatē sit aliquam asscutū: Quid hic igitur fa-
 ciemus? contra omnes rationes nostras Lex oppo-
 sita est. Actum utiq; de re nostra, uicti, fusi, profligatiq;
 sumus, delicatorū fictiones imperant, & Si-
 culorum nos moribus addixerunt. Romana iam se-
 ueritas faceffat. Lasciuēdum est ex noua lege, ab-
 radendum expilandumq; , & ut uno omnia uerbo
 eoq; nouo dicam, effœminascendum. Hoc, hoc illud
 est, quod accusatores nostri unicū molliciei suæ præ-
 sidium delegerunt. Hinc nos oppugnant, hinc nos ad
 unum cœdunt, hinc nos una internitione meditantur
 abolere. Quod nisi Clerici, glabelli, luculensiq; fue-
 rint, ab aris omnibus sumuebūtur, eijātur è tēplis,
 neque ullus illis inter humana cōmercia locus relin-
 quetur. Sed nimū ceffamus. Age age, nos nostras cō-
 trā copias inducamus, tormētūq; illud primāpiū belli
 torqueamus, quod præsidium corū omne frauditus euer-
 tamus. Nō ita, nō. Nō ita, inq; in Carthaginēsi conci-
 lio decretū. Liquido enim hoc negare possumus, pro-
 pterea q; aliquot ab hinc annis, castigati codicis de-
 fectu, lectio illa corrupta circumfertur, una quippe
 abrasa locutione, uerbo scilicet, R A D A N T: Nā
 grauissimi, atq; integerrimi, emunctissimiq; naris
 uiri apud Gratianum ita legendum censent.

B iij Clerici

Clerici neq; comam nutriant , ne-
que Barbam radant.

Nemo siquidem inficiatur uerba hec de Carthagi-
nensi concilio descripta. Bene autem est , quod ipsa
conciliorum monumenta nuper in lucem prodire ,
in quibus Carthagine se ita dubio procul habet, prout
in Bibliotheca Palatina manu scripti codices quique
antiquissimi habet. Ita enim ibi notatū inffeximus,

Clericus nec comam nutriat , nec
Barbam radat.

Expalluere hostes notabiliter, acrius igitur urgea-
mus, cedent euestigio, ubi cornu alterum incutaro
Alexandri III. rescriptum citant ad Canuariens-
sem Archiepiscopum,

Clerici qui comā & Barbā nutri-
unt, etiam inuiti à suis Archidia-
conis tondeantur.

Sed enim in superiore Decreto, ut unam impurissi-
mus nescio quis tonsor dictionem abrasit, ueri simile
est, in hoc Alexandri rescripto, temerarium quem-
piam unam intrusisse. Nam iidem & docti, & ap-
probati uiri legendum autumant,

Clerici q̄ comā nutriūt, etiā inuiti
à suis Archidiaconis tōdeantur.

Quam quidem castam esse lectionem inde manife-
stum est, quod interpretes partem hanc esse aiunt

de concilij Agathensis sanctionibus desumptam. In illis autem nimirum ita scriptum est,

Clerici q̄ comā nutriūt, ab Archidiacono, etiā si noluerint, tō deātur.

Nulla de Barba facta mentione. & in quarto concilio Toletano precipitur, ut Lectores, Leuitæ, & Sacerdotes, detonso superius capite toto, in feruis solum circuli coronam relinquunt. De Barba autē neque somnium quidem. Atq; hæc eadem de coma tantum in Decretis Antiquorum Pontificum plerisq; locis reperiuntur, unā cum alijs, quæ Sacerdotū uitam circumscribunt: deniq; Anicetus ex Apostolorū præceptis, comam sanxit clero nutriendam non esse, de Barba profecto minime taciturus, si eam quoque inhonestam existimasset: Nimirum enim, comam nutrire foeminarum est, aut marium molliter degentium & impudicè: Comatosq; in nequitie turpitudinisq; notam, tam Græci q̄ Latini semper acceperunt, ut nō immerito leges uirū sacris initiatum non modo uitijs, uerum etiam uitiorum suspitione carere uolentes, comas eos nutrire prohibeant. Contrā autem, Barba uiros promissa decet, eoq; præcipue signo, uti sepius dictum, uirtus mascula a foeminarum mollitie distinguitur, quod illæ comam, uiri Barbam nutrire debent: Solenniq; ideo Concilij Carthaginensis edicto Sacerdotibus precipitur, ne Barbam radant, ut uiri sint & uideantur, & quandam

præ se ferant sui, ut ita dicam, generis maiestatem
 Vos tanē Rhodios imitamini, apud quos de nō abra-
 radendo Lex habebatur, cū tamen vulgo omnes ra-
 sitarent. Præcipue uerò Byzantios Chrysippus indi-
 gnissime fert, non modo leges, sed poenas etiam Bar-
 bas abradentibus influxisse, illos tamen plerosque
 omnes rasitationem, quod & uos facitis, adamasse.
 Ita apud omnes gentes boni plerunque mores per-
 ditorum hominum importunitate contaminantur.
 Ne uerò mirum cuiquam uideatur ita uitiatos codi-
 ces per tot annos in damno fuisse, ut ab eo erro-
 ris initio multa in super decreta, constitutionesq;
 & in contumaces animaduersiones seuerissimæq;
 castigationes accesserint, Bone Deus, quā mul-
 ta ea sunt, quæ omnibus in antiquorum codici-
 bus passim mendosissime leguntur? quot immutata?
 quod adempta? quot inculcata? Acque utinam mul-
 ta quorundam iniquitate quotidie non peruertere-
 rentur.

At uidete, obsecro, quæ damna plerunque depræ-
 uati codices afferant. Nostris in sacris Legibus,
 Distinctione XV. Gelasij Papæ sententia est, Ve-
 nerabilis uiri Sedulij Paschale opus, quod Heroicis
 descripsit uersibus, insigni laude proferendum, Vul-
 gata tanē hæcenus exemplaria pro HEROICIS
 uersibus, HAERETICIS uersibus habuere.
 Quod bonis quibusdam Legum professoribus su-
 fficionem oggessit, Poëmata omnia esse hæretica,
 Poëtasq;

Poëtasq; inter pios, etiã si sacra tractet, nequaquã adnumerari: id quod Hadriano V I. Pont. max. usq; adeo persuasũ vidimus, ut hac de causa nullũ hominũ genus maiori psequeretur odio, q̃ Poëtas: id nominis nihil aliud præ se ferre arbitratus, q̃ impietate. Et adhuc aliq; non mali quidẽ Presules, depravate illius lectionis hallucinatione, et alterius huius de rasitã da Barba errore ducti, neminẽ sacerdotio dignum putant, q̃ uel Barbã nutriat, uel uersus faciat, tanti est prauã semel opinionẽ imbibisse. Sed ut alios Autores prætereamus, q̃ inclemẽter à posteris accepti ueteres illi Iuriscõsulti: qui posteaq; mebratim à Tribuniano, et carnificibus alijs dissecti sunt, neq; ipsa qdẽ membra cõseruare potuerũt, quin passim contaminata in imperitorũ manibus cõputrescerẽt, uita tanẽ illa pro legibus accepta, suos singula defensores habent. Volo cuiusmodi sint, ex leuissimis quibusdã breuiter agnoscat. Ulpianus de Vsu fructu Legato, Proinde etsi Scenicæ vestis vsusfr. legetur, vel annuli aurei, vel alterius apparatus, alibi quã in Scena non vtetur.

Lectionem, quæ est ANNULI AUREI, Veteres nouiq; interpretes pleriq; agnoscunt, in antiquissimo tamen Pisano Codice Legas,

Proinde si Scenicæ vestis vsusfr. legetur,

getur, vel AVLEI, vel alterius apparatus, alibi quā in scena nō vtetur.

Quam castissimam esse lectionē nemo non fateatur. Rideāt sane nostri tēporis Iuriscōsulti, qui nihil hoc ad lucrum, & formulas suas pertinere clamitant. Sed quid illud, quod nō obseruare, maioris imprudentiæ fuit? Aliqui tradidere non leues

Autores, Quinquies Quaternos ENIXAM PENELOPEN, Cum eiusdem Codicis lectio, ENIXAM PENELOPONESI habeat, & tamen non iuris tantum prudentes, uerum & nonnulli politiorum literarum professores hinc decepti, multa in Penelopes impudicitiam scripturarunt. Idem

Vlpianus de Institoria,

Si Libitinarius, quē græcè vocant, Seruum pollicitorem habuerit.

Vetustum tamen exemplar illud, quod habetur Florentiæ, ita legendum indicat,

Si Libitinarius, quos græcè NeKrothaptas vocant, Seruum pollinctorem habuerit.

Quid uerò sibi uult illud ut. pro Socio: Aut agrum POLLICITATORI damus, Cum dubio procul POLITORI legendum sit? Atq; ita demum multa quotidie prodeunt in lucem, quæ nos errorū admo-
neant

neant, in quibus Maiores nostri aliquādiu sunt hal-
 lucinati, uel Codicū deprauatione decepti. Quare mi-
 rime mirum est, si Carthaginensis cōcilij Decretum
 aliter nunc reperiatur, q̄ aliquot abhinc annis cre-
 ditum. Bene habet, fundamentū habemus defensionis
 nostre præclare iactum. Recitata Lex est, quā legē
 nō esse, manifestissime redarguimus. Exēpli lege non
 summoueri Barbas indicatum. Quōd probum et hone-
 stum uirū Barba deceat, approbatū. Vnā tamē adhuc
 rationē afferūt, ut q̄ modō tā studiosē Siculi esse cō-
 tendebāt, Romani nunc demū esse uideātur. Suspi-
 catur enim horū pleriq̄, Barbas ideo à Romanis Pō-
 tificibus improbatas, q̄ Græci Barbis plurimū utan-
 tur: Non decet autē (inquiunt) Romanū sacerdotem
 eorū habitum, aut mores imitari, qui ab Romana ec-
 clesia desciuerit. Itaq̄ Barbz reijciuntur, ne heretici
 rebelles sue simus. Ad quæ quid aliud respondebo, nisi
 accusatores nostros, bonos forte uiros, nō enim iam
 amplius inuidos, nō amplius rusticos, nō amplius im-
 peritos dicā, sed forte plus q̄ p̄bo necesse sit, simpli-
 ciores esse, qui putēt Barbas, quia Romanis Concilijs
 addicere noluerunt, à Latinis explosas, & Anathe-
 matis fulmine ictas, ubi ubi essent, locū prophanum,
 ac triste bidental effecisse. Miror unde ad istas uen-
 nerint opiniones, in quibus non dicam eos desipere,
 aut delirare, neq̄ dementes esse, sed hæc quā inania
 sint ex eo manifestissimum esse, quōd cū pleriq̄ aliæ
 accusatorum nostrorū rationes risu exceptæ sint,
 nullæ

nulla maiori irrisione audita, quàm hæc à Græcitate differentia. Quòd si ita, ut aſerunt, Græcorũ hoc cauſa factum eſt, dicant obſecro cuiam Italorũ hoc bono ceſſerit: quid inde emolumenti Romanis Pont. obuenerit: cũ pernitioſa illa diſcordia, tantorũ fuerit malorũ cauſa: quæ nemo queat ſine horrore maximo remiſſa. Verum utinã, utinã noſtri illi maiores non ita rigidi contentioſiq; fuſſent: alij in quibusdam parui admodum momenti Ritibus, æquo forſam pertinacius retinendis (de Ritibus inquã: Quia quæ fidei ſunt, alterius ſunt indaginis) alij ſanciẽdis nouis, alij inueteratis, diuq; obſeruatis moribus modo aboſcẽdis, modo immutãdis. Non enim tâta Gentium, & Regnorum iactura facta eſſet. Staret Græcia, ſtarent Aegæi in ſule tot clare, ſtaret Thracia, ſtaret Byzantiæ regnum, ſtaret Aſia uniuerſa, neq; tanto cum noſtri nominis dedecore occupata eſſent Hieroſolyma: & ut recẽtiora uulnera refricemus, nõ Bohemia, non Germania, CHRISTI Vicarium, atq; ad eò Deum ipſum aſpernaretur. Quedã enim in adminiſtratione rerũ ſepius occurrunt, quæ cum parui momenti ſint, facile uel concedi, uel tolerari poſſunt: quæ ſi pertinacius abneges, indignationem apud imperitam plebeculam aſſerunt. Indignatio mox excãdeſcentiam, excãdeſcentia diuertitiorẽ iram, Ira truces inimicitias, & funebre bellũ. Hoc igitur aſecuti ſunt Miores noſtri, cum iuſſerunt Latinos Sacerdotes Barbam in Græcorum inuidiam rafi

rasitare, quo symbolo Romani à Græcis distingue-
 rentur, ut tantum illi ac tale odium in nos, ea exul-
 cerati dissensione, conceperint, quantum eo tempo-
 re ostenderunt, cum mala omnino inducti mente, in-
 ter se dinicantes, Turcarū potius societates, et fœ-
 dera appetierunt, quàm auxilium à nobis poscere,
 aut ultro summissum admittere dignarentur. Atque
 ita cōmuniū hostiū perfidia decepti proditiq; fun-
 ditus periere: amisso regno, amissa patria, agris, tē-
 plis, arisq; omnibus desolatis, profanatis, euer-
 sis: nosq; casu suo statim in discrimen idem attraxere.
 Quibus si, quod nullius erat momenti, indultum es-
 set, adhuc longe lateq; uigeret Christianum nomen,
 neq; tunica illa Domini incōsutilis in frustra tot, uti
 uidemus hodie, dilaceraretur. Sed quid aliarum gen-
 tium dāna culpāsue commemoremus? cum domi opa-
 probrio conspiciātur, quæ de Barbarum odio perpe-
 tuam supremo sacerdotum ordini ignominia pepe-
 rere. Eo enim aliquādo nostrorū delitiæ proce-
 runt, ut huius rasitationis ergo, confusa quodam-
 do specie, difficulter uir à foemina internosceretur.
 Hinc accidit ut mulier, si uera est quæ per omnium
 ora fabula circumfertur, in sempiternū sacrosan-
 cti ordinis opprobriū, ad solij Pontificij maiestatem
 eueheretur, in cuius facti memoriā, Romani locam
 adhuc intento digito indicāt, ubi sūma illa Sacerdos
 Pontificalem induta trabeam, enixa pepererit:

Quod ne

Quod ne rursum accidere possit, inde insuanti ple-
 riq; omnes credunt, in noui Pontificis ingressu eam
 Maiorum nostrorum imprudentiã publicare. In to-
 tius enim populi conspectu, pro diui Ioannis sugge-
 stu, qui latissimam, & eo soleni sacro omnium natio-
 num gentibus confortissimã areã despectat, cogitur
 nouus Põtifex uiriliter locupletissimis testibus appro-
 bare: resq; ipsa sacri præconis uocæ palã promulga-
 ta, in acta mox refertur, legitimumq; tunc demũ Pon-
 tificẽ habere nos arbitramur, cũ habere illũ qd ha-
 bere decet, oculata fide fuerit attestatum. Ista inquam
 sunt quæ de mollicie, et effœminatis moribus eueni-
 unt, cũ nullum cõtrã opprobrium, nullum unq; dede-
 cus ex Barba processisse deprehendatur. Quod si sa-
 cerdotum mores corrigendi sint, aut modo aliquo co-
 hibendi, rectum est cauere, ne qui tãta sunt dignitate
 honestati, ut Deo uero summoq; ministri assistant, ui-
 libus dedecoretur, aut artibus, aut officijs: Cauona-
 riam nõ exerceãt, nauticã nõ attingant, cum sica aut
 armis alijs nõ prodeant, uirgatis nõ utantur sagulis,
 aut ueste quapiã uariiegata, uel nimium breui: omnia
 illa deniq; summoceãt, quæ uel leuitatem, uel inepti-
 as, uel impuritã arguũt. Quatrũ quidẽ rerum curã
 si Accusatores nostri suscepisset, ne illi ab omnibus
 sumnopere commẽdarentur: Sed dũ Barbam præã-
 puẽ student amouere, quæ plurimũ dignitatis affert,
 non modò laudem non promeruerunt, uerum etiam
 ignominie, morositatis, superstitionisq; notam in se
 contraxere.

contraxere. Quod quidē à me nō odio ullo dicitur,
 sed quia moleste fero in gonia quaedā, alioqui magna
 & elegantia, doctrina etiā et uitæ probitate (ne sua
 quēquā laude fraudem) excellentia, ab insipientibus
 nescio quibus sub quadā bcnitatis specie decepta, tā-
 ta contentione, pertinaciāq; in tā leues, ne dicam ine-
 ptas, tāq; importunas nugas incidere: cūq; multa lon-
 ge maioris momenti procurāda sint, studiū lucubrati-
 onesq; suas omnes in insectandis Barbis exercere,
 quæ nulli hominum neq; Deorū iniuriā faciunt. Neq;
 enim est, ut nouis quorūdam Præsulū prouincialium
 legibus sese tueri aggrediantur: Quæ si quauis etiā
 Mortalium firmitate corroborate essent, etiā si sum-
 mi alicuius Pontificis consensus accessisset, uerore ta-
 men adiuuenta ratione, quotidie possunt abrogari,
 corrigi, commutari. Leges enim Decretaq; & Insti-
 tutiones, pro re nata, quotidie summus Pontifex, &
 prout rerum usus expetit, suadetue temporum uarie-
 tas, de fratrum cōsilio, uel de plenitudine potestatis
 corrigit, tollit, condit, sancit, et quæ illis, uel uni ipsi
 Principi placuere, ea pro lege habētur. Summi uerō
 Legumlatoris præcepto sanctissimè cautum est, VT
 LEX QVAEQ; VE NOVISSIMA PRIOR
 REM ABOLEAT. Sed quāquam de gestanda Bar-
 ba manifestiore, sanctiorē uel legem queritenuis, q̄
 eam ipsam, quā nobis exēplo suo hoc eodem tēpore
 Iulius Secundus, et Clemēs Septimus Maximi Pontifi-
 ces exhibuere? Placuit enim Iulio aliquandiu gestare
 Barbam

Barbam placet etiamnum Clementi, placet Cardina-
 lium collegio sacrosancto, placet Praesulibus alijs,
 placet maioribus atq; minoribus sacerdotibus. Et nos
 alia concilia, quae tamen nulla sunt, morabimur?
 aut leges infirmas, uel iam antiquatas renouare me-
 ditabimur? Cū haec uina lex hodie passim uigeat, &
 passim obseruetur, & pro lata comprobataq; loco-
 rū ubiq; iā in usum deducta sit, et plausibiliter ad-
 amata. Apud Venetos, apud Picētos, Brutios, Calda-
 bros, Siculos: apud Cāpanos, Romanos, Etruscōsq;
 et alios plerosq; Italiae populos, ut quaeq; auitas san-
 etioribus honestioribusq; legibus & moribus institu-
 ta est, uxore alienā filiāsue exosculari flagitiosissi-
 mū habetur. In prima tamen eiusdē Italiae regione,
 inter Padī fontē et Dorias, per omnes inde Allo-
 brogū alpes, & quaqua populosissimae Gallorū ur-
 bes, et oppida, uiciq; inter Pyrenē et Rhenū, ad oc-
 cidētalē usq; oceanū dilatātur, usq; adeo haec exosca-
 lāāi pmissa licētia, ut cū hospitii uel amici cuiuspiā
 domū intraueris, nisi q̄primū uxore eius, filias nu-
 ptas, uirginesq; singulas in cōplexū receptas exoscu-
 latus fueris, aut rusticus aut supbus, aut etiā hostis, iu-
 dicio corū, tacitūq; cogitatiois sentētia existimeris.
 Quodq; demū apud nos sūmo datur dedecori, apud
 illos humanissimis adscribitur hospitalitatis officijs.
 Tāti est cōsuetudo, et lōga annorū serie reapti mo-
 res, atque plerisq; in ciuitatibus & regionibus quaedā
 non ita honesta, ex usu tamē cōsuetudineq; et diu-
 turna

turba, firmaq; populi consensione in legem abeunt. Vos honestissimum grauitatis, & seueritatis uenerabilis morem, Pontificum summorum exemplis, Senatus, atque Populi totius imitatione susceptum tollere cogitabitis? neque sapientissimi Principis dictum in memoriam reducetis, quod nulla non die prae manibus habetis?

Eos, qui aliter viuere volunt, quàm se habeant mores eorū, inter quos viuunt, suspiciosos, aut intemperantes haberi.

Quòd si Legi uni, qualis qualis ea sit, corrupte quippe infirmæ, atq; uacillanti insistendum curaueritis, nōne uidetis grauissimas eorum contra uos stare sententias, quibus Legum interpretandarum, conuendendarumq; summa autoritas? Nam qui sententijs suis uniuerso terrarum orbi iura dicunt, quam de Sacerdotum Barbis pertulerint legem, conspectu ipso longe manifestius indicant, quàm si tabulas ex ære præfixissent. Sed facite crimen hoc esse, facite, tametsi nō liquet, Alexandri III. eā fuisse mentem, quā impressi Codices inuulgarunt. Facite detestabile scelus existimari. Intereffe sacris nō liceat Barbato Sacerdoti, non tueri lucem, nō in hominū coetu conspici, atque etiam, uti censetis, eportandus sit, aut in perpetuis carcerum tenebris detinendus. Ago age, incipiant oratores uestri reos agere, de summa rei

C

tandem

tandem experiri, ad iudicium tribunalia nos omnes ac
 cusare, Bona nostra proscriptionibus destinare, &
 quaecumq; in rebelles & perduelliones fieri solent,
 omnia meditentur. Verum ubi? ubi Iudices erunt,
 apud quos causam agant? qui crimen agnoscant,
 qui nos condemnent? Volo grauissimos, uolo sanctis-
 simos adeant, atq; eos quidem, quorum sententijs atq;
 arbitrijs non plebs tantum uniuersa, populusq; omnis,
 uerum & Senatus, & potentissimi quiq; Principes
 stare cōpelluntur. Est hoc Duodecimuirale iudicium
 sub Rotæ nomine in Pontificio Palatio iudicandis li-
 tibus constitutum, cuiusmodi olim, florentibus Græ-
 ciae rebus, Amphictyones erant, qui de iure uniuers-
 is gentibus respondebant. Ita & nostri omnibus to-
 tius terrarum orbis nationibus ad eos confluentibus
 iura dicunt, neque cuiquam amplius licet ab eor-
 um sententijs prouocare. Tanta autem ijs auto-
 ritas Pontificum, Regumq; omnium consensione ata-
 tributa, ut etiamsi leges contra manifeste relucten-
 tur, horum tamen stetur interpretationi. Hos inq; Iu-
 dices adire necesse est, ut de summa rei peragatur.
 Ecce igitur nos minime contumaces, minime, uel su-
 gitiuos, uel emancipatos, sponte adistimus iudicio. Ni-
 hil opus est, ut sitis de uinculis iniiciendis solliciti.
 Incipite iam Iudices appellare. Ecce uobis uniuers-
 sum collegium, in quod nemo unus cooptatur, qui
 non et probatissima uita sit, & iuris consultissimus.
 Quid moramini? Quid alter alterum inspicitis? Quid
 hesitatis

hesitatis? Quid etiã rubore cõfundimini? An quid demum dicere debeat ambigitis? Vbi nunc uestræ accusationis initiũ illud, Nouum crimen, & ante hæc secula inauditũ. Nimirum uestram demum imprudentiam, et quæ in dumeta correpsertis, iam dudũ agnosceitis, qui ne Iudices quidem inuenturi estis, qui non antè contra uos sententiam ferant, quàm effari incipiatis, nisi uelitis ijdem esse & accusatores & Iudices. Videtis enim, si contra Barbam apud Barbatifimos uobis agendum sit, uestrum stuporem ludibrio derisuiq; omnibus futurum. Neque est, ut bene sentire uos solos, tris numero, aut quatuor ad summum opinemini. Voluntas hæc uestra est, non iudicium, putantq; omnes, qui prius error in uobis fuit, nunc inspecta ueritate, destinati animi superbiam esse, ne scilicet male aliquando sensisse uideamini.

Sed enim desistite iam nimium satagere, & quæ moribus hominum conuenire conspicitis, uos etiam approbate. Aut si adco molles estis, ut uirum prestare nequeatis, æquo saltem animo tolerate, inueniri aliquos, qui quod deceat, etiam præstent. Intellegitis iam si lege agere uolueritis, quorsum res sit euasura. Si de honesto, nullam in uirilis oris leuitate honestatem esse: Si de moribus, apud summos quosque uiros consuetudinem hanc ita receptam, ut iam in legem abiisse uideatur.

Spectate, obsecro, amplissimos nostri Senatus proceres, quorum consilio, prudentia, sanctissimiq;

instituta, humane diuineq; res omnes, terrarum ubiq; quaquauiget Christiana pietas, administrantur, qui sacra, cerimonias, religionemque omnem sanctissimè tuentur, uerumq; Dei cultum, per manus à maioribus traditum, qua ratione rite debeat obseruari, docent: Inter quos alios uideas (nota mania festaq; omnibus commemorabo) quorum eloquentia nihil castigatius, quorum sententijs nihil sapien- tius, quorum mente nihil grauius & moderatius, alios legum, consuetudinum, & rerum honestarum iustarumq; omnium cognitione insignes, alios Philosophicis, alios Theologicis disciplinis consumatissimos, uiros, inquam, tum grauissimos, tum integerrimos, atque hos quidem Hebraicis, Grecis, Latinisq; literis eruditissimos, quiq; nihil extra numerum facere consuerunt, in quibus agnoscas earum rerum omnium, quæ ad Dei Optimi Maximi cultum & reuerentiam spectant, rarissimam sanè pietatem, & incomparabilem obseruantiam. Et tamè hi Barbam gestant, id pro existimatione sua haudquaquam admissuri, nisi eam & Sacerdoti congruere, & honesto probiq; uiro dignitatis afferre plurimum intelligerèt. Denique inter hos tantæ celebritatis uiros, uix duos aut tres inuenias, qui Barbæ non sit maiestate (ut dignum re uocabulum enuntiem) decoratis. Atq; hos si perconteris, cur non & ipsi Barbam retineant, omnia alia causabuntur potius quàm dicere audeant, eam uiro sacris initiato, uel indecoram

ram esse, uel ignominiosam, ueritatem enim suis met
 præferre moribus minime dubitabunt. Quid uerò
 clarissimos alios uiros, Archiepiscopos, Episcoposq;
 literatura, usu rerum, religioneq; insignes in exem-
 plum adducam? quos imperitos dicere temerarium
 est, improbos suspicari impiū, contumaces accusare
 rusticum, qui tamē omnes Barbati sunt, neq; se con-
 tra leges, aut bonos mores quicquam hac de causa
 facere suspicantur. Sunt et alij grauissimi sapien-
 tissimiq; uiri, qui diuinæ adscripti militiæ, Sacerdo-
 tium profitentur, quorum optimus quisq; Barbatus
 identidem reperitur. In omnibus denum Theologo-
 rum scholis concionatores intuemur, qui pietatis no-
 stræ iura aduersus impios defendunt, qui bonos mo-
 res docent, qui à uitijs mortale genus absterrent, qui
 quæ fugienda quæq; sequenda sunt, omnia common-
 strant, quorum quidem ingentes, uenerabilesq; Bar-
 bas cum aspiciamus, totidem sanctorum hominum fa-
 cies uidemur admirari. Et audebit qui spiam leges po-
 tius alias, quam horum omnium exempla pro legi-
 bus citare? Cum manifestum sit hos nihil quicquam
 tale facturos, nisi hoc piæ religionis simulachrum
 existimarent, aut uiri honesti mores imitari se arbi-
 trarentur.

Facebant igitur accusatores nostri, facebant, idq;
 demū crimē suspicari desināt, quod pborū, ut palam
 est, omniū semiētia, intra laudatorū morū terminos
 cōtinetur: Quiq; legē nup̄ cōtra Barbas latam asse-

erabant, Legem eam primò non esse : inde si fo-
 ret, Iulij, Clementisq; summorum Pontificum exem-
 plis, illi satis superq; obrogatum intelligant. Quòd
 si quis fieri potuisse pertinacius abneget, omnes con-
 dendarum legum rationes identidè abnegabit : Nul-
 lam populo sciendi copiam relictam, nullam Magis-
 tratibus edicendi, Senatui nullam cõsulendi, nullam
 ipsis rerum Dominis, Pontificibus summis, imperan-
 di, decernendi, sancientiue superesse facultatem. Si
 quidè posse summũ Pontificem negat, uniuersi Sena-
 tus exempla contènunt, Conciliorum institutiones de-
 cretaq; reiiciunt. His deniq; calumniatoribus nostris
 intra oleam nihil, extra nucem duri nihil inuenitur.

Quòd si qua Principibus, si qua Senatui, si qua
 Concilij autoritas permiffa, integra, inuiolabilisq;
 manet, latis olim, obseruatis diu, hodie uerò maxi-
 me renouatis eorum legibus, Barba Sacerdotibus de-
 betur : Quæ nisi plurimum faceret ad religionem, ad
 mores bonos, ad grauitatem, ad seueritatem, nun-
 quam eam non abradendam esse Concilia decreuis-
 sent, nunquam Sacerdotij Principes passi essent, fa-
 cies suas ita Barbatas, tabulis, auro, argento conspi-
 cti. Barbata Iulij tabula in æde populari dicata est.
 Barbata Clementis facies nummis aureis argenteisq;
 quotidie cuditur. Hi uerò qui nos tam male acci-
 piunt, uexantq; contumeliosissime, non intelligunt
 dum Barbabas damnant, Pontifici summo, uniuerso Se-
 natui, Præsulibus, & grauissimis quibusq; uiris se
 conuicia

conuicia facere, antiquorum moribus, & sanctissimorum hominum institutis illudere, damnare Petrum, damnare Paulum, & collegas eorum, ab ipso assertore nostro comites electos improbare, CHRISTO ipsi denique immodestiam obijcere. Nimirum, Homine eo nihil quicquam iniustus, qui nihil nisi quod facit ipse, rectum putat. Sed quorsum hic omnis accusatorum nostrorum conatus? Quorsum Barbatos à sacris, à templis, ab hominum consortio summovent, exterminantque? Quorsum tam multa turbant? nisi ut è caelo Ioannem praecursorum, è diuorum numero Iacobum Apostolum, cognomento Iustum, è beatorum sedibus Hieronymum eiciant? Tot uero alios, quos uita pie, castèque, & integre peracta caelo intulit, unà cum his, dicta eis postliminiò die, reos agant? Siquidem hos, ut contumaces, ut rebelles, ut bonorum omnium morum corruptores, criminantur. Quid enim aliud est ex horum interpretatione Barbatum esse, nisi contumacem & impium esse? Contumax enim est, qui non uiuit ex lege: impius, qui repellitur à sacris. O miserum igitur & infelicem Ioannem, qui frustra Prophetarum uaticinationibus praemonstratus, omnium maximus futurus erat, qui frustra genium fraudauit, uitamque sibi delegit duram & laboriosam, si nunc tante sanctimonie uir, imprecationibus impetit, perduellio decernitur, qui reliquorum molliæci, atque improbitati sese dedere recusarit. O male se-

riatum Iacobum, qui uitam semper egit integram, pu-
 ram, incontaminatam, continentia moderationeque
 summa commendabilem, si nunc ea de causa reus
 efficitur, quia tonsores, & balnea, & unguenta,
 deliciasque id genus omnes, cane peius & angue de-
 clinarit. O calamitosum Hieronymum, cui nunc ob
 Barbati cognomentum, dies dicitur. Quid illi profuit
 Romanas omnes delicias, ut integerrimam uitam ageret,
 euitasse, corpus in Aegypti solitudinibus macerasse,
 ieiunijs, uigilijs, lucubrationibus continuis, uolupta-
 tum omnium illecebras edomuisse, mortale genus
 omni scriptorum genere insituisse, si nunc non ali-
 am ob culpam, nisi quia uirum exhibere uoluerit,
 causam e vinculis dicere compelleitur? Quis enim
 dubitet, si qui nunc Barbam nutriunt damnati fue-
 rint, hos quoque & alios huius habitus autores,
 eadem de causa ab accusatoribus nostris in disci-
 men idem euocari? Hos autem si perconteris, quam-
 nam affectate huius mundicie causam afferant? du-
 bio procul respondebunt, ne sacrosancto CHRIS-
 TI sanguine intingantur pili: Clamare enim non
 desinunt, sacro huic reuerentiam undecumque pre-
 standum. Sed quid obstat, obsecro, quo minus tan-
 to illi mysterio reuerentia prestetur, si homo Sa-
 crificulus, mas potius, quam foemina, ut Alexis
 diceret, uideatur? Ille enim nullum in se pilis cri-
 men, quod Deos offendat, ait, quorum qui-
 dem officium est, ut per eos unusquisque nostrum
 se

se uirum ostendet esse. An uerò pili tam profani, tam sordidi, tam detestabiles sunt, ut sacrum id attingere non mereamur? Cæterum ungues, digiti, etiam interdum scabie putridi, uola, frons, cilia, cutis totius corporis reliqua, sacrū nō inhoneste tangere poterunt, sola Barba Deo, ut isti putant, inuisa, ab huiusmodi procul sacro summouenda? Atqui non hoc ijdem ipsi faciunt, qui talia tam sancte præcipiunt facienda. Quem enim horum inuenias tanta sanctimonia, ne dicam simulatione, præditum, ut Sacerdotum Aegyptiorum in morem, quotidie rasitet? At nisi Barbam uel quotidie raserit, uel à cute radicibus semel extraxerit, actum est. Altero mox die sacrificaturus, pilis sacrum cõtaminabit, atq; in eodẽ erit crimine, cuius Barbatos insimulabāt. Nō ea (inquiẽt) immudicies est diurni uel hebdomadarij pili, quæ mēstrui, quæ annui, quæ seculi alicuius. Ac si dicerent, Nihil quicquã peccat is qui hebdomadarium, menstruum uel uitulum icuinij tẽpore mensis apponit, sed qui grndiorẽ bouem epulatur. Ita prudētissimi accusatores nostri dicunt, Qui diurno uel hebdomadario pilo sacrū contigerit, nequaquã peccat, sed qui menstruo uel annuo, profanus est. Quæ quidẽ sententia et futilis est, et cõmentitia, neq; satis digna ut in ea consutanda uel minimum immoremur. Sed enim maxime uereor, ne sacrum hoc isti aliter, q̃ accipiendum est, accipiant: utpote qui putant id posse ex accidentium contactu contaminari, polluũe, aut profanari. Diuina illa res

est, ab omni humani corporis iniuria, tuta, ac longe lateq; remota: cuius arcanū mēte cogitationeq; per-
 āpitur, nō sensu tāgitur, et attrectatur: Neq; illi q̄c-
 q̄ aliud offensionē asserere potest, q̄ impurus animus,
 qui scelere nō eluto, asumere illud audeat: Reliqua,
 utpote pili, ulcero sum, tabidū me os, etiā si animam
 uenenofo pestilētīq; halitu foetidā exhalet, ad Deum
 nihil. Sed iam pueriles horū fabulas, uixq; anicula-
 rum cōmētatione dignas, omittamus, et quod graue,
 quod optimum, præstantissimūq; institutum est, Bar-
 bas, qui uiri sumus, diligentissime custodiamus, cū ni-
 hil omnino sit, quod Barbā faciat abominabilē: Con-
 trā uerò luculentia, rasilitāsue (ut ita dicam) siue ar-
 te siue natura cuiq; cōtigerit, aut uitū, aut improbita-
 tem, aut aliquid, quod non ita laudes omnino præ se
 ferat. At non deat (inquiunt) ut demum aliquid dicāt,
 Sacerdotem animi tristitiā, moerorem, aut luctum ha-
 bitu profiteri. En acres Christianæ pietatis uindiciæ.
 En hominum, qui se aliorum censors exhibent, gra-
 uitatem, atq; seueritatem. Non decet (inquiūt) sacer-
 dotem uirū quicq; præ se ferre, quod non hilare sit,
 et ridibūdum, quod nō festiuū & scenicū, ne obscœ-
 nū dicā. Sed faciamus hoc persuasum. Fuerit Barba
 tristitiæ luctusq; & afflicti animi signū. Mœrēdum
 Sacerdotibus nō esse, neq; ullā cordis exulcerationē
 Epicureorū in morē admittendā dicitis? O saxēū pe-
 ctus, O stuporem incōparabilem, O inauditiā animo-
 rum uirritatē. Non est mœrendū, hoc præsertim tem-
 pore

pore Sacerdotibus, cum nemo unus hodie sit, qui ri-
 dere possit? In omni re chara, ubi perdita fuerit, dole-
 re natura cogimur: neq; matrem quispiã, nisi mentis
 inops, in funere nati flere uetat. Et Aule Romanæ
 Critici delicatuli, in nostris inet funeribus, in Italie
 totius euerfione, In Romanæ urbis excidio, fœdãq;
 direptione, In totius Christiani nominis multiplici ue-
 xatione, In maximo undiq; imminētũ periculorũ me-
 tu, In uniuersi demum orbis confusione, nos mœrere
 prohibeãt? lacet q̄tacunq; est Italia in exustionis sue
 cineribus, neq; pars ulla magis his absumpta flãmĩs,
 q̄ omnes sacerdotij ordines. Sub cineribus autẽ pru-
 na uigent ardētissime, quæ paulò post uideatur man-
 dia lōge maiora præteritis suscitaturæ: Neq; formi-
 dinẽ hãc licebit, si nõ tãta quãta par eset, uoce pos-
 sumus, habitu salte attestari, ut tãq; depositi squallore
 hoc, & miserabili fortunæ nostræ facie opem ab om-
 nibus imploremus? At spectate, obsecro, hominum im-
 portunitatem. Nos à tot Christiani nominis Princi-
 bus deserti, babitiq; indignissime sumus, quorum con-
 silio permissuq; in tã calamitosam obiecti prædã, ma-
 pti ad unum omnes, quotquot Romæ fuerunt, fortu-
 nis & bonis omnibus expoliati, intolerabilibus tri-
 butis exhausti, per summã acerbitatẽ & iniuriã, mi-
 serrima quæq; perpeffi, nullum adhuc tãtis calamita-
 tibus finẽ intuemur, tã amicis q̄ inimicis in Sacerdo-
 tum bona, & ædium sacrarum direptiones quotidie
 magis irruentibus. Et ij nos perditissimo hoc, miser-
 rimosq;

rimoq; tempore, in tantis Reipublicæ tenebris, tãtaq;
rerum omniũ perturbatione, indignissimam ærũno-
sissimæ sortis infelicitatẽ ne quo modo lamentemur,
sub dirarum imprecationum metu uetare moliatũr?
Inhiat uniuersus terrarum orbis apertis faucibus in
Italiæ uiscera, cuius cũ iam sanguinẽ omnem exuxe-
rint, quantulũ cũq; reliquiarum est, totum id demum
absumere mendiatũr. Septentrionales enim gentes
ab Romanæ pietatis institutis, Sanctissimisq; patrum
nostrorũ præceptis alienæ factæ, Sacerdotes eiecerũt,
templa delubraq; omnia profanarunt, suũq; omnem
uiolentum furorem in uenos Ecclesiæ Romanæ am-
icos effuderunt. Quæqua demum latis Germania cã-
pis exporrigitur, uix unum aut alterum populũ inue-
nias, qui non sit pietatis uiolatæ tabe contaminatus:
Occidentales uerò inter se tam diu, tãq; acriter dis-
cordes, immensos Christiano sanguine lacus expleue-
runt, & quasi crudele nihil tot atrocissimis prælijs
actum sit, tantum nunc peditum, tantũ equorum, tã-
tũ nauium armant, ut nisi nos respiciat Deus, tamq;
inuetertas indignationes emolliat, maximorũque
Principum discordias cõponat, aut Clementem, sum-
mum Pontificem, in quo omnis huius cõcordiæ spes,
tã graui, tã diuturna, tã indigna ualetudine laboran-
tẽ, pristinæ restituat incolumitati, in tã magno calami-
tatum cõcursu, nihil unq; miserabilius antea passa sit
uniuersa Italia. Hinc autem Meridionales Mauri,
Numidæ, Barcai, piraticam exercentes, oram omnem
Italiæ

Italiae maritimā quotidianis incurſionibus deprædan-
 tur, omniſq; ea pars, quæ Tyrrheno alluitur, latro-
 cinatiū claſſibus infeſtatur, diripitur, deſolatur. Oriē-
 tales demū exercitibus tot in Europā, noſtra magna
 cū clade, immiſſis, Pānoniā omnē cædibus, rapinis, et
 incēdijs uaſtauere: totq; caſtellis, tot oppidis, tot po-
 puloſiſſimis munitiſſimiſq; urbibus occupatis, breuī
 irrupturos ſe in Italiā munitatur, ut quā noſmetipſi
 uia illis aperuimus ingreſſi, Chriſtianorū militū ex-
 emplo diuina humanaq; omnia uno eodēq; exito ue-
 xēt, uiolēt, pturbent, euertātq; Et cēſores iſti ocio-
 ſiſſimū rerū omniū ſecuri, quia ſue tātū deſidiæ con-
 ſulūt, quaſi magnū collabētibus Chriſtiane Reipubli-
 cæ rebus auxiliū allaturi, de delicijs, de luxu, et igna-
 uia, de cute curanda depilandaq; cogitabūt? Satiſq;
 nobis cōſultiū exiſtimabunt, ſi qua parte uirū oſtēdi-
 mus, noſmet effœminauerimus? Hos ego nimirū ua-
 lere iuſſerim, & ab honeſtorum cōſortio ſummotos,
 ablegādos aliquō, ubi poſthac ignoti deliteſcāt, et ſua
 quā tātū faciūt, ignauia perfruātur. Nihil nos in eos
 grauius decernamus, neq; enim illis quieſcē ſuā inui-
 demus, neq; illos odimus, q; ſibi ad cō delicati ſine, dū
 modō bene grauiſſimūq; inſtitutos mortaliū mores labe
 factare nō audeāt, neq; poſſint. Sed qd ego plura cō-
 tra raſitatiōis mollicie uobis diſſerā, ſi ex antiquo-
 rū inſtitutis, ſanctiſſimiſq; præceptis ratio uobis alla-
 ta eſt, ar Barbā omnino pmittere debeamus, ut Chri-
 ſti ſcilicet et eius diſcipulorū, totq; aliorū integerrimæ

me uitæ patrum exempla, nobis sequenda proponamus, opprobria & ignominiosos euentus, molliciei suspiciõnẽ, et calūnias euitemus: Viri deniq; potius q̃ fœminæ uideamur. Nā quid Barbæ demū nos pudeat, si quid Barba sit, & ut grauẽ honestumq; uirum deceat, ostensum? Si quātū ad Sacerdotis dignitatem existimationemq; faciat, exploratū? Si lege naturæ necessariam, lege scripta Deo gratam, Lege gratiæ nusq̃ improbatā reperimus? Si redargutus est aliter sentientium error? si de polluendo Sacro ambiguitas sublata, nec eā quicq̃ officere arcani mysterij nostri reuerentiæ cōprobatum? Si summi nostræ pietatis Principes legē hāc de nō abradēdo aliquādiu destitutā, nobis exēplo suo sequendā proposuere? Si subsecutus est nō tacitus, non obscurus, sed uulgatissimus apertissimusq; totius Senatus, populorum, nationūq; penē omnium consensus, qui passim in eadē perstare sententia cōspiciuntur: Cur, obsecro, nō rationi potius q̃ abusui, nō exemplis laudatorum et illustriū hominum potius, q̃ superstiosorū quorundā opinionibus adheremus? Quod si mihi dicundæ sententiæ cōcedatur locus, cēsuerim ego Votum perpetuum nūctipandum, ne quispiā in posterū Sacris initiatus, Barbā tollat, Sanctissimorum Patrum more, qui gratissimum hoc Deo donum intelligentes, ita uouebant, cū se illi maxime cōciliare procurabāt. Quippe, ne Deū rursus aduersus nos concitemus, quem ob huiusmodi delicias, & quæ hinc resultant, effœminationes, ob
 luxum

luxum hoc genus, & mollicem, ob huiusmodi cutis
 eurationes, ustulationes, abrasus, uolffionesq; indigna-
 tū, atrociſſimas eas in Urbē Romā, quas adhuc per-
 petimur, calamitates immiſſiſſe facile credendū: Ideo
 iuſſiſſe bona diripi, ſumptuoſiores ædes uel euerti uel
 incēdi: multaq; nimis laſciuentium animorū oblecta-
 menta ſummoueri. Verum ubi nos ad meliorem men-
 tem rediſſe conſpexit, & unūquēq; noſtrum & ui-
 rum ſe eſſe, & ſacris initiatū meminiſſe, caſtigatoq;
 luxu delitijs cōtemptis, mollicie procul ablegata, Bar-
 ba denum, quā paſſim omnes promitteſe cœpimus, ui-
 rilis & conſtantis animi propoſitum teſtatos, mitiga-
 tum, dura illa & acerba incommoda in mitia atque
 mollia uertere cœpiſſe, & tandē aliquam diuturnis
 eladibus finem polliceri. Quòd ſi priora illa repetē-
 re cogitauerimus, maxime uereor, ne atrocius et im-
 placabilius ille mox indignatus, nobis ita ſucenſeat,
 ut nullus amplius futurus inde ſit præabus locus, auer-
 ſiſq; à nobis luminibus, ſit omnes calamitatum habe-
 nas remiſſurus, atq; ita, quod ipſe idē auertat, uniuer-
 ſus hic concitati ad crudelitātē orbis totius furor in
 extremum ordinis noſtri exitium cōuertatur, ac de-
 mum ſcinditus, tam noſtrorum impietate, quā
 alienigenarum immanitate, trucu-
 lentiāque deleanur.

F I N I S.

1478934

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page.

OCN 1304490021